

Out Of The Cradle Endlessly Rocking

Walt Whitman 1859 (rev. 1881)

Vertaling/Translation: Jan Vriend

Out of the cradle endlessly rocking
Out of the mocking-bird's throat, the musical shuttle,
Out of the Ninth-month¹ midnight,
Over the sterile sands and the fields beyond,
    where the child leaving his bed wander'd alone,
    bare-headed, barefoot,
Down from the shower'd halo,
Up from the mystic play of shadows
    twining and twisting as if they were alive,
Out from the patches of briars and blackberries,
From the memories of the bird that chanted to me,
From your memories sad brother,
    from the fitful risings and fallings I heard,
From under that yellow half-moon
    late-risen and swollen as if with tears,
From those beginning notes of yearning and love
    there in the mist,
From the thousand responses of my heart
    never to cease,
From the myriad thence-arous'd words,
From the word stronger and more delicious than any,
From such as now they start the scene revisiting,
As a flock, twittering, rising, or overhead passing,
Borne hither, ere all eludes me,
    hurriedly,
A man, yet by these tears a little boy again,
Throwing myself on the sand, confronting the waves,
I, chanter of pains and joys,
    uniter of here and hereafter,
Taking all hints to use them,
    but swiftly leaping beyond them,
A reminiscence sing.

Once Paumanok²,
When the lilac-scent was in the air
    and Fifth-month³ grass was growing,
Up the seashore in some briars,
Two feather'd guests from Alabama, two together,
And their nest, and four light-green eggs spotted with
    brown,
And every day the he-bird to and fro near at hand,
And every day the she-bird crouch'd on her nest,
    silent, with bright eyes,
And every day I, a curious boy,
    never too close, never disturbing them,
Cautiously peering, absorbing, translating.

Shine! Shine! Shine!
Pour down your warmth, great sun!
While we bask, we two together.

Two together!
Winds blow south, or winds blow
north,
Day come white, or night come black,

Vanuit de eindeloos wiegende wieg,
Vanuit de spotvogel's keel, de muzikale pendel,
Vanuit de Negende-maandse middernacht,
Over de steriele zandvlakten en de velden daarachter,
    waar het kind dat zijn bed verliet alleen rondliep,
    het hoofd bloot, de voeten bloot,
Omlaag uit de besproeide lichtkrans,
Omhoog uit het mystieke spel der schaduwen
    die kronkelen en draaien alsof ze levend waren,
Opdoemend uit de plekken vol doorn- en braamstruiken,
Uit de herinneringen aan de vogel die mij toezong,
Uit jouw herinneringen droeve broeder,
    uit het onstuimige rijzen en vallen dat ik hoorde,
Vanonder de gele half-maan
    laat opgekomen en gezwollen alsof in tranen,
Vanuit die aanvangsnoten vol smachtend verlangen en
    liefde daar in de mist,
Vanuit de duizend antwoorden uit mijn hart
    die maar niet ophouden,
Vanuit de ontelbare woorden die eruit voortvloeiden,
Vanuit het woord sterker en heerlijker dan welk ook,
Vanuit zoals ze nu opnieuw het tafereel weer overzien,
Als een zwerm, tjlpend, oprijzend, of overvliegend,
Hierheen gedreven, voor het mij allemaal ontgaat,
    gehaast,
Een man, door deze tranen toch weer een klein jongetje,
Mijzelf op het zand werpend, de golven trotserend,
Ik, voorzanger van leed en vreugd,
    vereniger van hier en hiernamaals,
Elke toespeling dankbaar benuttend,
    maar tersluiks aan ze voorbij springend,
Zing een gedenkstuk.

Paumanok op een keer,
Toen de geur van sering in de lucht hing,
    en Vijfde-maands gras begon te groeien,
Boven de kust in wat struikgewas,
Twee gevederde gasten van Alabama, twee bij elkaar,
En hun nest, en vier lichtgroene eieren met bruine
    spikkels,
En elke dag het mannetje heen en weer bij de hand,
En elke dag het vrouwtje gehurkt op haar nest,
    zwijgend, met heldere ogen,
En elke dag ik, een nieuwsgierige knul,
    nooit al te dichtbij, nooit in de weg,
Voorzichtig spionerend, alles opnemend, vertalend.

Schijn! Schijn! Schijn!
Giet je warmte naar beneden, grote zon!
Terwijl wij ons koesteren, wij tweetjes.

Met z'n tweeën!
Winden waaien zuidwaarts, of winden waaien
noordwaarts,
Dag mag wit zijn, of zwart de nacht,

*Home, or rivers and mountains from home,
Singing all time, minding no time,
While we two keep together.*

Till of a sudden,
May-be kill'd, unknown to her mate,
One forenoon the she-bird crouch'd not on the nest,
Nor return'd that afternoon, nor the next,
Nor never appear'd again.

And thenceforward all summer in the sound of the sea
And at night under the full of the moon
    in calmer weather,
Over the hoarse surging of the sea,
Or flitting from brier to brier
    by day,
I saw, I heard at intervals the remaining one,
    the he-bird,
The solitary guest from Alabama.

*Blow! Blow! Blow!
Blow up sea-winds along Paumanok's shore;
I wait and I wait till you blow my mate to me.*

Yes, when the stars glisten'd,
All night long on the prong of a moss-scallop'd
    stake,
Down almost amid the slapping waves,
Sat the lone singer wonderful causing tears.

He call'd on his mate,
He pour'd forth the meanings which I of all men know.

Yes my brother I know,
The rest might not, but I have treasur'd every
    note,
For more than once dimly down to the beach
    gliding,
Silent, avoiding the moonbeams,
    blending myself with the shadows,
Recalling now the obscure shapes, the echos, the
    sounds and sights after their sorts,
The white arms out in the breakers tirelessly
    tossing,
I, with bare feet, a child, the wind wafting my
    hair,
Listen'd long and long.

Listen'd to keep, to sing, now translating the
    notes,
Following you my brother.

*Soothe! Soothe! Soothe!
Close on its wave soothes the wave behind,
And again another behind embracing and lapping,*

*Thuis, of rivieren en bergen van thuis,
De hele tijd zingend, onbekommerd om tijd,
Terwijl wij tweetjes bij elkaar blijven.*

Tot plotseling,
Misschien gedood, zonder medeweten van haar maatje,
Op een voormiddag het vrouwtje niet op het nest hurkte,
Noch terugkeerde die middag, noch de volgende,
Noch ooit meer verscheen.

En van toen af aan de hele zomer in het geluid van de zee
En s'nachts onder het volle licht van de maan
    in kalmer weer,
Over het hese gehijg van de zee,
Of heen en weer glippend van struik tot struik in
    daglicht,
Zag ik, hoorde ik met tussenpozen de overgeblevene,
    het mannetje,
De eenzame gast van Alabama.

*Waai! Waai! Waai!
Waai omhoog zeewinden langs Paumanok's kust;
Ik wacht en ik wacht tot je mijn maat naar me toewaait.*

Ja, toen de sterren schitterden,
De hele nacht door op de punt van een mos-
    geschulpte paal,
Beneden bijna temidden van de klotsende golven,
Zat de eenzame zanger prachtig traanverwekkend.

Hij riep naar zijn maat,
Hij schreeuwde een stortvloed van betekenissen voor
    zich uit die ik, als er iemand is, ken.

Ja broeder ik weet,
Anderen misschien niet, maar ik heb elke noot
gekoesterd,
Omdat meer dan eens als een schim naar het strand
    beneden glijdend,
Muisstil, het maanlicht ontwijkend,
    mijzelf één-makend met de schaduwen,
Nog altijd in herinnering de obscure gestalten, de
    echo's, de klanken en vergezichten elk in zijn soort,
De witte armen uitgestrekt in de onvermoeid klotsende
    branding,
Ik, met blote voeten, een kind nog, de wind door mijn
    haar,
Luisterde lang, heel lang.

Luisterde om te bewaren, om te zingen,
    nu de noten vertalend,
Jou op de voet volgend broeder.

*Sus! Sus! Sus!
Dicht op zijn golf sust de golf daarachter,
En opnieuw de volgende daarachter omarmend en in*

*every one close,
But my love soothes not me, not me.*

*Low hangs the moon, it rose late,
It is lagging – O I think it is heavy with love, with love.*

*O madly the sea pushes upon the land,
With love, with love.*

*O night! do I not see my love fluttering out among the
breakers?
What is that little black thing I see there in the white?*

*Loud! Loud! Loud!
Loud I call to you, my love!
High and clear I shoot my voice over the waves,
Surely you must know who is here, is here,
You must know who I am, my love.*

*Low-hanging moon!
What is that dusky spot in your brown yellow?
O it is the shape, the shape of my mate!
O moon do not keep her from me any longer.*

*Land! Land! Land!
Whichever way I turn,
O I think you could give me my mate back again
if you only would,
For I am almost sure I see her dimly whichever way I
look.*

*O rising stars!
Perhaps the one I want so much will rise,
will rise with some of you.
O throat! O trembling throat!
Sound clearer through the atmosphere!
Pierce the woods, the earth,
Somewhere listening to catch you must be the one
I want.*

*Shake out carols!
Solitary here, the night's carols!
Carols of lonesome love! death's carols!
Carols under that lagging, yellow, waning
moon!
O under that moon where she droops almost down
into the sea!
O reckless despairing carols!*

*But soft! sink low!
Soft, let me just murmur,
And do you wait a moment you husky-nois'd sea,
For somewhere I believe I heard my mate responding
to me,
So faint, I must be still, be still to listen,*

*elkaar grijpend, elk dichtbij de ander,
Maar mijn geliefde sust mij niet, mij niet.*

*Laag hangt de maan, hij kwam laat op,
Hij loopt achter – O ik denk dat hij zwaar belast is met
liefde, met liefde.*

*O waanzinnig zoals de zee zich op het land drukt,
Met liefde, met liefde.*

*O nacht! zie ik mijn lief daar niet fladderen tussen
de branding?
Wat is dat kleine zwarte ding daar tussen het wit?*

*Luid! Luid! Luid!
Luid roep ik tot je, mijn lief!
Hoog en helder schiet ik mijn stem over de golven,
Je moet toch beslist weten wie hier is, hier is,
Je moet toch weten wie ik ben, mijn lief.*

*Laag-hangende maan!
Wat is die vage vlek in je bruine geel?
O het is de vorm, de vorm van mijn maat!
O maan hou haar niet langer weg van mij.*

*Land! Land! Land!
Welke kant ik mij ook wend,
O ik denk dat je mij m'n maat terug zou kunnen geven
als je maar wilde,
Want ik ben bijna zeker dat ik haar schim zie waar ik ook
naartoe kijk.*

*O opkomende sterren!
Misschien zal die ene die ik zozeer begeer opkomen,
opkomen met enkelen van jullie.
O keel! O trillende keel!
Klink helderder door het luchtruim!
Doorboor de bossen, de aarde,
Ergens luisterend om je op te vangen moet die ene zijn
die ik begeer.*

*Schudt lofzangen uit!
In afzondering hier, de lofzangen van de nacht!
Lofzangen van eenzame liefde! lofzangen van de dood!
Lofzangen onder die tergende, gele, afnemende
maan!
O onder die maan waar ze bijna neerzakt in de
zee!
O roekeloos wanhopige lofgezangen!*

*Maar zachtjes! Buig diep!
Zachtjes, laat ik maar fluisteren,
En jij wacht maar even jij schorre lawaaiïge zee,
Want ergens geloof ik dat ik mijn maat hoorde
antwoorden,
Zo zachtjes, ik moet stil zijn, stil om te luisteren,*

*But not altogether still,
for then she might not come immediately to me.*

*Hither my love!
Here I am! here!
With this just sustain'd note I announce myself
to you,
This gentle call is for you my love, for you.*

*Do not be decoy'd elsewhere,
That is the whistle of the wind, it is not my voice,
That is the fluttering, the fluttering of the spray,
Those are the shadows of the leaves.*

*O darkness! O in vain!
O I am very sick and sorrowful.*

*O brown halo in the sky near the moon
drooping upon the sea!
O troubled reflection in the sea!
O throat! O throbbing heart!
And I singing uselessly all the night.*

*O past! O happy life! O songs of joy!
In the air, in the woods, over the fields,
Loved! loved! loved! loved! loved!
But my mate no more, no more with me!
We two together no more.*

The aria sinking,
All else continuing, the stars shining,
The winds blowing, the notes of the bird continuous
echoing,
With angry moans the fierce old mother incessantly
moaning,
On the sands of Paumanok's shore gray and
rustling,
The yellow half-moon enlarged, sagging down,
drooping, the face of the sea almost touching,
The boy ecstatic, with his bare feet the waves,
with his hair the atmosphere dallying,
The love in the heart long pent, now loose,
now at last tumultuously bursting,
The aria's meaning, the ears, the soul, swiftly
depositing,
The strange tears down the cheeks coursing,
The colloquy there, the trio, each uttering,
The undertone, the savage old mother incessantly
crying,
The boy's soul's questions sullenly timing,
some drown'd secret hissing.
To the outsetting bard.

Demon or bird! (said the boy's soul),
Is it indeed toward your mate you sing?

*Maar ook weer niet helemaal stil,
want dan zou ze wel eens niet meteen naar mij toe
kunnen komen.*

*Hierheen mijn lief!
Hier ben ik! hier!
Met die amper aangehouden toon kondig ik mezelf bij je
aan,
Deze tedere roep is voor jou mijn lief, voor jou.*

*Laat je niet ergens anders heenlokken,
Dat is de fluittoon van de wind, het is niet mijn stem,
Dat is het flikkeren, het flikkeren van het schuim,
Die daar zijn de schaduwen van de bladeren.*

*O duisternis! O tevergeefs!
O ik voel me erg ziek en vol droevenis.*

*O bruin aureool aan de hemel bij de maan
neerhangend boven de zee!
O vertroebelde weerspiegeling in de zee!
O keel! O pijnlijk hart!
En ik maar de hele nacht nutteloos doorzingen.*

*O verleden! O gelukkig leven! O liederen vol vreugd!
In de lucht, in de bossen, over de velden,
Lief, lief, lief, lief, lief gehad!
Maar m'n maat niet meer, niet meer met mij!
Wij tweetjes niet meer bij elkaar.*

De melodie zinkend,
Al het andere doorgaand, de sterren stralend,
De winden waaiend, de tonen van de vogel
onophoudelijk echoënd,
Met kwaadaardig gekreun de felle oude moeder
onophoudelijk kreunend,
Op de zandvlakten van Paumanok's kust grauw en
ritselend,
De gele half-maan opgezwollen, naar beneden zakkend,
wegkijvend, het oppervlak van de zee bijna rakend,
De jongeman in vervoering, met zijn blote voeten de
golven, met zijn haar de lucht beroerend,
De liefde in het hart zo lang opgekropt, nu
losgebroken, nu eindelijk onstuimig openbarstend,
De melodie's betekenis, de oren, de ziel, driftig
ontladend,
De vreemde tranen die langs de wangen lopen,
De samenspraak hier, het trio, elk uitsprekend,
De onderton, de woeste oude moeder onophoudelijk
huilend,
De koppige timing van de jongeman's zielsvragen,
een soort ondergedompeld heimelijk gesis.
Op weg naar de ontluikende troubadour.

Demoon of vogel! (sprak de jongen's ziel),
Is het wel tot je maat dat je zingt?

or is it really to me?
For I, that was a child, my tongue's use sleeping,
now I have heard you,
Now in a moment I know what I am for,
I awake,
And already a thousand singers, a thousand songs,
clearer, louder and more sorrowful than yours,
A thousand warbling echos have started to life within
me, never to die.

O you singer solitary, singing by yourself,
projecting me,
O solitary me listening,
never more shall I cease perpetuating you,
Never more shall I escape,
never more the reverberations,
Never more the cries of unsatisfied love be absent from
me,
Never again leave me to be the peaceful child I was
before what there in the night,
By the sea under the yellow and sagging moon,
The messenger there arous'd, the fire, the sweet hell
within,
The unknown want, the destiny of me.

O give me the clew!⁴
(it lurks in the night here somewhere),
O if I am to have so much, let me have more!⁵

A word then, (for I will conquer it),
A word final, superior to all,
Subtle, sent-up what is it? – I listen;
Are you whispering it, and have been all the time,
you sea waves?
Is that it from your liquid rims and wet
sands?
Whereto answering, the sea,
Delaying not, hurrying not,
Whisper'd me through the night, and very plainly before
day-break,
Lisp'd to me the low and delicious word death,
And again death, death, death, death,
Hissing melodious, neither like the bird nor like my
arous'd child's heart,
But edging near as privately for me rustling at my
feet,
Creeping thence steadily up to my ears and laving me
softly all over,
Death, death, death, death, death.

Which I do not forget,
But fuse the song of my dusk demon and
brother,
That he sang to me in the moonlight on Paumanok's
beach,

of is het in werkelijkheid tot mij?
Want ik, die een kind was, het gebruik van mijn tong in
ruste, nu ik je gehoord heb,
Nu in een oogwenk weet ik waar ik voor besta, ik
ontwaak,
En duizend zangers nu al, duizend liederen, helderder,
luider en nog droever dan de jouwe,
Duizend kwelende echos zijn tot leven gekomen in mij,
om nooit meer te sterven.

O jij eenzame zanger, helemaal voor jezelf zingend,
mij vooruitschaduwend,
O eenzame ik, luisterend,
nooit meer zal ik ophouden je te vereeuwigen,
Nooit meer zal ik ontduiken,
laat nooit meer de weerkaatsingen,
Nooit meer het geroep van onbevredigde liefde in
mij afwezig zijn,
Laat mij nooit meer het vredige kind zijn dat ik was voor
wat daar in die nacht,
Bij de zee onder de gele en tergende maan,
De boodschapper daar wakker riep, het vuur, de zoete hel
van binnen,
Het onbekende gemis, mijn lotsbestemming.

O reik me de leidraad!
(het ligt hier ergens in de nacht op de loer),
O als ik dan toch zo veel toegeschoven krijg, laat me dan
nog meer hebben!

Een woord dan, (want ik ga het overwinnen),
Een definitief woord, machtiger dan alle woorden,
Subtiel, boven water gekomen wat is het? – Ik luister;
Fluisteren jullie het, en hebben jullie het al die tijd
zitten fluisteren, jullie zeegolven?
Is dat álles wat jullie vloeibare randen en natte stranden
te bieden hebben?
Waarop antwoordend, de zee,
Zonder omhaal, zonder haast,
Mij toefluisterde door de nacht, en zonder omhaal
vóór de dageraad,
Mij toemompelde het diepe en heerlijke woord *dood*,
En nog eens dood, dood, dood, dood,
Melodius sissend, niet zoals de vogel noch zoals mijn
opgewonden kinderhart,
Maar als onder vier ogen naar mij toeneigend ruisend
aan mijn voeten,
Geleidelijk verder naar mijn oren opkruipend en mijn
hele lijf zachtjes omspoelend,
Dood, dood, dood, dood, dood.

Hetgeen ik niet vergeet,
Maar samensmelt het lied van mijn duistere demon en
broeder,
Dat hij mij toezong in het maanlicht op Paumanok's
strand,

With the thousand responsive songs at random,
My own songs awaked from that hour,
And with them the key, the word up from the
    waves,
The word of the sweetest song and all songs,
That strong and delicious word which,
    creeping to my feet,
(Or like some old crone rocking the cradle,
    swathed in sweet garments, bending aside),
The sea whispered me.

Met de duizend reponsoria in willekeurige volgorde,
Ontwaakten mijn eigen liederen vanaf dat ogenblik,
En mét hen de sleutel, het woord ontsprongen aan de
    golven,
Het woord uit het mooiste lied en alle liederen,
Dat krachtige en heerlijke woord dat,
    tegen mijn voeten aankruipend,
(Of als zo'n oude spinster dat de wieg schommelt,
    gehuld in mooie gewaden, terzijde buigend),
Fluisterde de zee mij toe.

---

¹ Quaker term for September

² Native name for Long Island

³ May

⁴ Word play on clue? Clew = old sailing term.

⁵ Unsure what he means in this paragraph...